

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 567/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o.**, Kuzmányho 29, Košice, zastúpeného advokátom JUDr. Markom Berdisom, Kuzmányho 29, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9C/98/2023-269 z 12. augusta 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 19. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie, vec vrátiť na ďalšie konanie, priznať mu finančné zadost'učinenie 300 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Na pojednávaní okresného súdu 11. apríla 2025 predložil prítomný advokát v listinnej podobe poverenie, na podklade ktorého mal oprávnenie konať za sťažovateľa ako právneho zástupcu žalobcu. Okresný súd toto poverenie akceptoval, pojednávanie otvoril, vo veci konal a rozhodol. Po právoplatnom skončení veci okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka č. k. 9C/98/2023-253 z 25. júna 2025 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za spracovanie poverenia predloženého pred otvorením pojednávania 11. apríla 2025. Uznesenie bolo založené na položke 20a prílohy 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) upravujúcej súdny poplatok 30 eur za spracovanie podania a jeho príloh

v listinnej podobe, ak zákon ustanovuje povinnosť doručovať podanie do elektronickej schránky súdu.

3. Sťažovateľ podal proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť odôvodnenú nesprávnym právnym posúdením veci spočívajúcim vo vyhodnotení predloženia poverenia ako podania podľa § 123 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Bol presvedčený, že išlo len o doklad, ktorým substituent preukazoval oprávnenie konať v mene právneho zástupcu žalobcu, a teda o procesný úkon odlišný od podania. Povinnosť doručovania do elektronickej schránky súdu sa podľa § 82l ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) uplatňuje len pri doručovaní podaní a len v takom prípade nesplnenie uvedenej povinnosti môže byť sankcionované súdnym poplatkom. Keďže poverenie nebolo podaním, jeho doručenie okresnému súdu v listinnej podobe nemalo za následok vznik poplatkovej povinnosti.

4. Okresný súd napadnutým uznesením sudkyne sťažovateľovu sťažnosť zamietol. Zdôraznil povinnosť advokáta bezpodmienečne zabezpečiť komunikáciu so súdom výlučne v elektronickej podobe. Sťažovateľ však týmto spôsobom nepostupoval, pričom je nepodstatné, či ide o úkony, ktoré sú alebo nie sú podaním vo veci samej. Dôsledkom toho je vznik sťažovateľovej povinnosti zaplatiť súdny poplatok 30 eur za podanie, ktoré bolo predložené na pojednávaní splnomocnencom sťažovateľa v listinnej podobe.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Podľa názoru sťažovateľa sporné poverenie je listinou advokáta určenou substitútovi. Nejde teda o úkon určený súdu, a preto nie je podaním podľa § 123 ods. 1 CSP. Pokiaľ sa poverenie predkladá súdu, jediným účelom takéhoto úkonu je preukázanie oprávnenia zastupovať advokáta na danom súdnom pojednávaní.

6. Uvedený argument podporuje aj tá skutočnosť, že pokiaľ by išlo o podanie, okresný súd by bol povinný doručovať ho protistrane a umožniť jej vyjadriť sa, čo však neučinil. Aj z uvedeného je preto zrejmé, že ani samotný okresný súd v priebehu celého konania k predmetnému povereniu nepristupoval ako k podaniu.

7. Napadnuté uznesenie okresný súd odôvodnil povrchno a nevysporiadal sa s námietkami sťažovateľa, ktoré predniesol v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. Odôvodnenie napadnutého uznesenia sa dostáva do rozporu s § 220 ods. 2 CSP, ktorý ustanovuje povinný obsah dôvodov súdneho rozhodnutia.

IV.

Predbežné prerokovanie návrhu

8. Predmetom ústavného prieskumu sú, aj keď v obmedzenej miere, aj rozhodnutia ukladajúce poplatkovú povinnosť inému subjektu ako strane v konaní (m. m. II. ÚS 69/2020, III. ÚS 22/2019, I. ÚS 186/2019, IV. ÚS 38/2022).

9. Podstatnou okolnosťou determinujúcou ústavný prieskum je v konkrétnych okolnostiach veci aj skutočnosť, že napadnutým uznesením sa ukladá poplatková povinnosť v sume 30 eur, ktorá nepochybne kvalifikuje vec ako bagateľnú. Zohľadniac súčasný postoj prezentovaný Európskym

súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v kontexte rozhodovacej činnosti ústavného súdu v tzv. bagateľných veciach (rozhodnutie ESLP vo veci Kľačanová proti Slovenskej republike, č. 8394/13, rozsudok z 27. 11. 2018), v zmysle ktorého tzv. bagateľnosť veci (predmetu konania) nemôže byť jediným a nosným dôvodom odmietnutia ústavnej sťažnosti, a nie je to tak ani v tomto prípade, ústavný súd preskúmal námietky sťažovateľa a dospel k záveru, že sú nedôvodné.

10. Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy s prihliadnutím na naznačené osobitosti veci (napadnuté rozhodnutie sa netýka merita veci, sťažovateľ nevystupuje v procesnom postavení strany v spore, bagateľnosť veci) prichádza v súlade s už judikovanou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015, I. ÚS 56/2017, II. ÚS 69/2020), resp. v prípadoch, ak pôjde o takú intenzitu zásahu, ktorá kolидуje s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (pozri nálež Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27).

11. K ťažiskovej sťažovateľovej námietke, podľa ktorej poverenie na pojednávanie predstavuje procesný úkon, ktorý nie je podaním, ústavný súd uvádza, že substitučná plná moc, aj keď je sama osebe jednostranným právnym úkonom, navonok voči súdu a tretím osobám dokladá existenciu a obsah samotného právneho vzťahu zastúpenia strany v spore. Osvedčuje teda procesnú podmienku oprávnenosti konania, v danom prípade substitúta, v mene sporovej strany, a tým aj patrí do skupiny procesných podmienok, na ktoré súd kedykoľvek počas konania prihliada a ktoré musia byť splnené, aby súd mohol vo veci samej konať a rozhodnúť (§ 161 ods. 1 CSP). Úkon, ktorým strana súdu osvedčuje splnenie uvedenej procesnej podmienky, je podaním v zmysle § 123 CSP. Nadväzane aj záver okresného súdu o tom, že v okolnostiach danej veci malo byť poverenie predložené na pojednávaní 11. apríla 2025 uskutočnené v súlade s § 821 ods. 3 zákona o súdoch, a ak nebolo, bolo nutné jeho spracovanie spoplatniť podľa príslušnej položky sadzovníka súdnych poplatkov, hodnotí preto ústavný súd ako ústavne udržateľný.

12. Ani argument založený na fakte, že okresný súd sporné poverenie nedoručil stranám sporu s možnosťou vyjadriť sa k nemu, nie je spôsobilý viesť k prijatiu ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Postup okresného súdu po predložení poverenia je pre posúdenie ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu bez právnej relevancie. Právna úprava nepodmieňuje kvalifikáciu procesného úkonu ako podania postupom konajúceho súdu, ktorý nasleduje po realizácii daného procesného úkonu.

13. V súvislosti s namietanou kvalitatívnou stránkou odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd zdôrazňuje, že na odôvodnenie uznesenia ako rozhodovacej formy sa napriek sťažovateľom odkazovanému § 234 ods. 2 CSP nevzťahuje § 220 ods. 2 CSP, ktorý upravuje požiadavky na odôvodnenie rozsudku ako rozhodnutia vo veci samej. Účinná právna úprava na odôvodnenie súdneho rozhodnutia vydaného vo forme uznesenia nekladie rovnako vysoké nároky ako v prípade, pokiaľ ide o rozhodnutie vydané vo forme rozsudku. Uznesenie totiž predstavuje jednoduchšiu procesnú formu rozhodovania všeobecných súdov a podľa špeciálneho § 236 CSP v jeho prípade postačuje stručné odôvodnenie. Ústavný súd na túto skutočnosť vo svojej judikatúre opakovane poukazuje (napr. I. ÚS 236/2019, I. ÚS 238/2019, I. ÚS 114/2022). Sudkyňa svoje rozhodnutie podporila odôvodnením, ktoré ústavný súd považuje za rozdiel od sťažovateľa za dostatočné.

14. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že stratilo opodstatnenie zaoberať sa návrhom sťažovateľa formulovaným v sťažnostnom petite (zrušenie a vrátenie vecí, finančné zadosťučinenie, náhrada trov).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu